

jí, dokud licenci měla. Nepozbyla této vlastnosti tím, že uzavřela s manžely G-ovými smlouvu o provozování kinematografu, ani tím, že jim smlouvou povolila na provozování takový vliv, že pak měla snad jen účast na zisku. Obsahem svým jest smlouva ta zastřenou smlouvou pachtovní, kteráž však jest podle § 9 cit. min. nař. neplatná. Zemský úřad v Opavě vzal smlouvu na vědomí a tím souhlasil, by G. byl obchodvedoucím a zástupcem obce při provozování licence kinematografické. Nesejde na tom, jaké hospodářské výhody mu obec povolila, zůstal i pak jen jejím zástupcem. Podnikatelem kinematografu se nestal. S tohoto právního hlediska bylo vycházeti při posuzování ručení žalovaných. Pak je však nutno uznati, že žalovaná obec ručí žalobkyni za škodu jako podnikatelka podle § 46 a žalovaný G. jako její zmocněnec podle § 47 zák. o úr. poj. Odvolací soud rozřešil tuto otázku opačně, a tudíž nesprávně. Odvolací soud nezkoumal dále skutkové okolnosti, na kterých žalobkyně zakládá svůj nárok proti G-ovi. Rozsudek prvního soudu ohledně žalované obce následkem svého mylného právního názoru zrušil a nařídil nové projednání a rozhodnutí. Proto bylo nutno obě mylná rozhodnutí zrušiti a zjednati tímto rozhodnutím základ pro nové.

Čís. 11842.

K rozhodnutí o návrhu na povolení exekuce na svršky, jsoucí na Slovensku (Podkarpatské Rusi) na základě rozsudku trestního soudu v historických zemích, jest ustanoviti místně příslušný soud podle § 28 j. n. (§ 52 zák. čl. I. z r. 1911).

(Rozh. ze dne 27. srpna 1932, Nd II 102/32.)

Šlo o povolení exekuce podle rozsudku okresního soudu v B. na Moravě, jako soudu trestního zabavením, uschováním a prodejem svršků v obvodu okresního soudu v R. v Podkarpatské Rusi. I okresní soud v B. i okresní soud v R. prohlásily se nepřislušnými k povolení exekuce.

Nejvyšší soud, rozhoduje záporný spor o příslušnost mezi řečenými dvěma soudy, ustanovil podle § 28 j. n. a § 52 zák. čl. I:1911 okresní soud v B. za onen tuzemský soud, jenž bude místně příslušným k povolení exekuce.

D ů v o d y:

I okresní soud v B., i okresní soud v R. odpírají povolení exekuci. Okresní soud v B. se odvolává na § 4 čís. 6 ex. ř., podle něhož jest pro povolení exekuce příslušným exekuční soud, uvedený v § 18 a 19 ex. ř., neboť není tu žádného z důvodů § 4 čís. 1—5 ex. ř. pro příslušnost soudu v B., by povolil exekuci, a svršky, na které se má vésti exekuce, jsou v obvodu okresního soudu v R. Okresní soud v R. uvádí, že jest žádáno o povolení exekuce podle rozsudku okresního soudu v B. jako soudu trestního, a že podle § 2 ex. zák. v doslovu § 32 zák. čl. LIV:1912 a v doslovu čl. V. čís. 2 ex. nov. (zákon ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n.), povoluje exekuci v případě § 1 čís. 7 f) v doslovu § 31 zák.

čl. LIV:1912, o který tu jde, bez výjimky soud, v jehož obvodu má sídlo soud, při kterém byla věc zahájena v první stolici, a tímto soudem jest v souzeném případě okresní soud v B. Jest tu rozpor mezi zákonem platným v zemích historických a zákonem platným na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Poněvadž žádný z obou soudů není k povolení exekuce, o níž jde, podle zákonných předpisů proň platných příslušným a poněvadž jde o občanskou věc právní, spadající v pravomoc zdejších soudů, scházejí však podmínky místní příslušnosti tuzemského soudu, ustanovuje nejvyšší soud podle § 28 j. n. a § 52 zák. čl. I:1911 okresní soud v B. za onen soud tuzemský, který bude místně příslušným k povolení exekuce.

Čís. 11843.

Žaloba, v níž jest proti exekuci na základě soudního smíru namítáno, že smír nenabyl vůbec platnosti, poněvadž se podmínka, na níž platnost smíru závisela, nespĺnila, není ani žalobou podle § 35 ex. ř., ani žalobou podle § 36 čís. 1 ex. ř.

Jest však na soudu, by uvažoval, zda nejde o žalobu podle některého jiného ustanovení zákona, zejména o žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. září 1932, Rv I 665/31.)

Dlužnice podala proti přípustnosti exekuce povolené žalovanému vymáhajícímu věřiteli na základě smíru ze dne 4. října 1919 žalobu s námitkou, že smír nenabyl vůbec platnosti, poněvadž podmínka, na níž platnost smíru závisela, že totiž dovolatelka odevzdá žalované krycí směnku ve smíru popsanou, se nespĺnila. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Podle tvrzení žaloby nejde ani o žalobu podle § 35 ex. ř., ani o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., jelikož žaloba podle § 35 ex. ř. předpokládá, že po vzniku platného exekučního titulu nastaly skutečnosti nárok zrušující nebo zastavující, žaloba podle § 36 čís. 1 ex. ř. pak, že nenastaly skutečnosti rozhodné pro dospělost nebo vykonatelnost platného nároku, kdežto v souzeném případě žaloba uplatňuje, že exekučně vymáhaný nárok nevzešel, poněvadž smír, z něhož byl nárok ten odvozován, platnosti (účinnosti) vůbec nenabyl. Nižší soudy tedy nepochybily, uznavše, že tu není předpokladů pro žalobu podle § 35 pokud se týče § 36 čís. 1 ex. ř., pochybily však potud, pokud žalobu prostě zamítly, aniž se obíraly otázkou, zda nejde o žalobu podle některého jiného ustanovení zákona, zejména o žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř., ač bylo na nich, by uvažovaly, pod které ustanovení zákona jest podřaditi skutkový přednes žalobkyně, nejsouce vázány tím, jak strana právnický hodnotila tento přednes. Tím, že se tak nestalo a že se nižší soudy dů-